

mojo mamico. Če je premalo, bom pa še prinesla; saj bodo ata radi dali. Prosim te, prav lepo te prosim, Jezus!»

Vsa potolažena je odhitela proti domu. Če bi bil mogel kdo z denarjem odkupiti svojo mamico, gotovo bi jo bila Ivanka.

Bog pa je odločil drugače. Ko je prišla Ivanka domov, mamino srce že ni več bilo. Sosedje so že postavljali mrtvaški oder, sosede so pa pripravljale rajno mamo, da jo polože v mrliško rakev, ki jo je šel iskat Kopačev Jože.

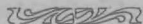
Torej nisi bila uslišana, Ivanka! Kje je torej tvoj dobri Bog! Poglej, kako te je zapustil!

Nikakor!

Ivanka ve, kje biva njena dobra mamica. Kolikrat ji priplava pred oči njena podoba. In vselej se ji zdi, da ji ponavlja besede, ki jih je tolikrat ponavljala svojim otrokom: »Če bi tudi na vse pozabili, kar vas sedaj učim, na Boga in na Marijo nikdar ne pozabite.«

Mama je pri Bogu. Ivanka pa hoče in mora k Bogu radi Boga in radi mame. To je pač več vredno kakor če bi imela mamo celih sto let na zemlji.

J. E. Božomič.

Kako je Francelj izprebrnil svojega očeta.

»Angelček« vam je povedal v zadnji številki o nekem Franceljnu, ki se je vpisal med mlade junake zato, da bi oče ne bili nikoli več pijani. Precej ste bili radovedni, kaj je Francelj dosegel. Komaj čakate, da vam »Angelček« pove tudi to. Radovednost sicer ni lepa, vendar je pa ta blaga, in zato ji »Angelček« zaenkrat ustreže. Pove vam, kaj se je zgodilo s Franceljnovim očetom, pove pa zato, da se boste tudi vi radi vpisali med mlade junake. Pazljivo berite, kako se je to zgodilo.

Franceljnov oče so zopet začutili žejo; ker so imeli nekaj grošev v žepu, pa so jo mahčili proti gostilni. Med potjo pa dobe Franceljna, ki se je igral s svojimi tovariši. Pokličejo ga, naj gre z njimi. Nekaj časa se je Francelj izgovarjal, da ne gre. Rad bi bil povedal očetu, da ne bo več pil, a beseda mu ni šla iz ust.

»Saj ni treba, da bi pil, četudi grem v gostilno,« si je končno mislil in šel z očetom.

V gostilniški sobi je bilo več pivcev, očetovih znancev. Vsi so pozdravljali očeta kot starega znanca in ga povabili pit. Za Franceljna se pa seveda nobeden ni zmenil. Prva nevarnost je torej minula. Čakala ga je pa druga; še veliko hujša. Oče so sedli in naročili vina. Francelj je pa moral sesti poleg njih. Hitro so natočili kozarec in slastno izpili, a tudi njemu ponudili pijače. Kaj pa sedaj? To je bila za Franceljna težka ura.

huda poskušnja »Oče, jaz danes ne bom pil,« začne fantič boječe.

»Zakaj pa ne, saj si ga že večkrat. Še ponujati ti ga ni bilo treba.«

»Danes ga pa res ne bom; nikar me ne silite.«

Oče so nekam bolj grdo pogledali. Niso bili vajeni, da bi jim bil kdo ugovarjal.

»Če jaz rečem, da pij, potem moraš piti!«

»Lepo vas prosim, oče, nikar me ne silite,« ga prosi solznih oči.

»Pa povej vendar, zakaj nočeš piti! Ali si se mar tudi ti vpisal med tiste mlade junake, ki nič ne pijejo, kakor se je naš?« ga vpraša sosed.

Francelj plašno pogleda očeta in boječe prikima. Ponižno kimanje pa očeta razjezi; vest se mu je namreč zbudila.

»Zakaj si se pa vpisal, ne da bi bil mene kaj vprašal? Le hitro povej, če ne, bo leskovka pela!«

Da bi bili vi takrat priče, kako je ubogi deček za mizo izpreminjal barve! Še očetu samemu bi bil težko povedal, zakaj je postal mladi junak, sedaj naj pa pove še vpricho drugih ljudi. Ne, ne, ne more! Nepremično sedi Francelj, oči si ne upa povzdigniti. Oče nekaj časa čakajo, pa ga stresejo za ramo in rekó grozeče:

»No, ali boš povedal ali ne?«

»Ne morem,« odgovori Francelj boječe.

hacum Očetu je bilo dosti. Začno mu navijati uho. Deček zavzdihne in zaprosi, a vse nič ne pomaža. Uho se navija čimdalje bolj.

»Povej, zakaj nočeš piti, potem te pa spustim!«

»Tukaj ne morem povedati, ker jih preveč poslušam!« dé otrok.

»Naj poslušajo, le povej.«

»Ne morem,« zopet zdihne deček, ker uho se je zopet navilo.

»Povej mi pa na uho.«

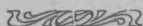
Težko se Francelj odloči. Nazadnje se vendar sklone k očetovemu ušesu in zašepeta s trepetajočim glasom: »Zato, da bi vi ne bili nikoli več pijani.«

Pripravljen je bil, da bodo oče še bolj navili uho, a ni bilo tako. Roka je izpustila uho, v očetovem očesu se je zablestela solza. Tolike ljubezni od Franceljna niso pričakovali.

»Pojdiva domov! Za danes ga imam dovolj,« so rekli. Izpili so, plačali in zapustili gostilno.

Francelj pa je potem vedno hvalil Boga, da se je vpisal med mlade junake. Oče niso bili nikoli več pijani; vedno so bili ž njim silno prijazni. Nič več se mu tudi ni bilo treba potikati okrog, ker je bilo doma najbolj prijetno.

Klemenčič.

Šola druga mati.

Šola druga mati
naših je otrok:
Ko gre prvič vanjo —
revež je ubog.
Ona srce revno
mu oplemeni,
z zlatimi zakladi
um obogati!

Maksimov.

Dopis.

Moje sanje.

Meni so umrle tri sestrice, Cirilka, Nadka in Marica, ki sem jih zelo ljubila. Vedno so mi bile v spominu, vedno sem mislila nanje. Neko noč se mi je sanjalo o njih to-le: Odpravim se na pot, da jih obiščem in vidim, kako se jim godi. Ko hodim nekaj časa, pridem do velike vode. Tam srečam starko, ki me vpraša, kam grem. Rečem ji: »Naprej.« Nevedoč, kam pridem, grem dalje. Pridem do velike, lepe hiše in hočem vstopiti, a pri vratih me ustavi